

عنوان مقاله:

جایگاه حق برخورداری از استراحت، اوقات فراغت و محدودیت معقول ساعات کار در ایران و سایر کشورها

محل انتشار:

کنگره علمی پژوهشی فقه، حقوق، روانشناسی، علوم تربیتی و رفتاری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

فرشاد زندکریمی - دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق عمومی

سیدمحمد هاشمی - استادیار دانشگاه

پژمان غفوری - دانشجوی دکتری حقوق عمومی شیراز

خلاصه مقاله:

آخر هفته، در کنار چیزی که در دنیا با روز کاری شناخته میشود و ۵ یا ۶ روز است، معنا دارد و همه اینها بخشی از قانون کار است. ده هها مبارزات کارگری در نهایت به اینجا رسیده است که کارمندان و کارگران در برابر ساعات مشخصی که در هفته باید کار کنند، آخر هفته در اختیار خود باشند تا کارفرمایان. در بیشتر کشورها، روزهای کاری هفته ۵ روز، از دوشنبه تا جمعه است. میانگین ساعات کاری در هفته ۴۰ ساعت یعنی ۸ ساعت در روز است. با این حال این رقم متغیر است. در سراسر دنیا تعداد کشورهایی که تعطیلات آخر هفته ای یک روزه دارند، به ۲۰ کشور هم نمیرسد که ایران یکی از آنهاست. تعطیلات در این کشورها یا فقط جمعه است یا فقط یکشنبه یا فقط شنبه. تعداد روز و ساعات فراغت و تعطیلی و مرخصی از کار در کشور ما در قانون کار مشخص شده است. ایران با ۲۶ روز تعطیلی رسمی، یکی از بیشترین میزان تعطیلات رسمی را در دنیا دارد. ترکیب این تعطیلات با یک ماه مرخصی با حقوق، شرایطی استثنایی را در این زمینه رقم معنوا میزند. در این پژوهش قوانین کار، مرخصی و فراغت کارگران مورد بررسی قرار گرفته و همچنین قوانین و روزهای مرخصی و اوقات فراغت برخی کشورها نیز مورد واکاوی قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

مرخصی، فراغت، ساعات کار، قانون کار.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1241638>

